

ДЕВНИ ПЕРИ

Превод от английски език
Милена Илиева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да
бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Tin Queen*
Copyright © 2021 by Devney Perry LLC
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Надя Калъчева
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2760-6

ПЪРВА ГЛАВА

НОВА

— Здрасти – казах на сестра си, след като вдигнах още при първото позвъняване.

– Здрасти, къде си?

„В затвора.“

– Отмятам някои задачи в обедната почивка – излъгах с лекота и продължих през паркинга към колата си. Зад мен щатският затвор надвисваше, обточен с четириметрова метална ограда с бодлива тел на върха.

– А, добре. Може ли да се отбиеш за минутка? Трябва да натоваря една торта в пикапа, но не мога да я вдигна сама. Не съобразих, понеже съм тъпа. Трябваше да я направя на две части и да я сглобя в банката. Джак има съвещание до три, а мама не си вдига телефона. Трябва да доставя тортата до два за партито по случай пенсионирането на един тип в банката.

– Ами... – Мамка му. – Не мога.

– Защо?

– Трябва да се връщам на работа. Затрупана съм.

– Е, нали така или иначе си излязла? Само пет минутки. Моля те? Знаеш, че нямаше да те моля, ако не бях отчаяна. Дори потърсих съседката, госпожа Франкс, но тя явно е излязла. Обещавам да ти дам едно кексче, като дойдеш.

ДЕВНИ ПЕРИ

Шелби наскоро беше започнала малкия си сладкарски бизнес, правеше торти по поръчка. Работеше от дома си, но бизнесът се беше развил по-бързо от очакваното, благодарение на многото доволни булки, които я бяха наели да им направи сватбените торти. Мисула беше сред по-големите градчета в Монтана, но добрите препоръки се разнасяха бързо от уста на уста.

Поръчките заваляха, а сестра ми не смееше да отказва на никого, затова, докато тя си търсеше помощник и истинска пекарна, ние обещахме да ѝ помагаме всячески с работата.

На мен ми плащаше с кексчета, така че няхах нищо против. И ако бях в Мисула, бих зарязала всичко на мига, за да ѝ помогна. Тя много щеше да се ядоса, когато разбере къде се намирам в действителност.

Спрях на място и си поех дълбоко въздух.

– Като казах, че отмятам задачи... имах предвид, че не съм в града.

Мълчание посрещна признанието ми. Мълчание, толкова дълго, че сестра ми със сигурност чу пискливия звуков сигнал откъм затворническия двор и последвалото съобщение по уредбата, което приканваше затворниците да се подредят в редица и да се върнат в сградата.

По дяволите.

– Пак си ходила при него, нали? – попита накрая тя.

Издишах шумно и отпуснах рамене.

– Да.

– Къде ти е умът, Джун?

– Не ми викай така. – Думите излязоха кратки и отсечени, като потракването на тънките ми токчета по паважа.

– Така се казваш – отвърна тя по същия начин.

– Не е вярно и ти го знаеш. – Добре де, може би бях Джун за повечето хора, но за семейството си и за онези,

които знаеха истината, аз бях Нова.

Сестра ми изсумтя по линията.

– На трийсет и две си, а той още те върти на малкия си пръст. Манипулира те. Това е гадната му извратена игричка да получи своето.

Прехапах език, защото не исках да се караме. Отново.

Със сестра ми бяхме на едно мнение по повечето въпроси. Бадемовата торта е по-хубава от ваниловата. Дизайнерските обувки си струват всеки похарчен цент. Нейният син Кристиан е истинско ангелче. Списъкът беше много дълъг, но по един въпрос бяхме на коренно противоположно мнение и този въпрос беше баща ни.

– Не искам да се караме за това. – Стигнах до колата и оставих куфарчето си върху багажника. – Съжалявам, че няма да мога да ти помогна за тортата.

А и след последната си среща с татко, отсъствието ми от Мисула щеше да се проточи доста по-дълго от няколкото часа, необходими ми да стигна до щатския затвор и да се върна. Но това щях да ѝ го кажа по-късно. Може би.

– Какви ги вършиш? – попита тя толкова тихо, че трудно я чух.

– Каквото трябва да се свърши.

– Не се забърквай в простотиите му. Моля те. Откажи се най-после. Откажи се от него.

– Не мога.

– Можеш. Просто му обърни гръб. Живей си живота.

Тя така и не се опита да разбере верността на татко към клуба му. Може би защото той не споделяше с нея нищо. Доскоро и аз не знаех подробностите, но вече не беше така. Вече бях прогледнала и знаех, че има неща, които трябва да се свършат.

И има хора, които трябва да платят.

– Не можеш ли просто... да приемеш думите ми на до-

ДЕВНИ ПЕРИ

верие? – попитах я аз.

Тя изпъшка.

– Сега пък звучиш точно като него.

– Той разчита на мен, Шелби.

– Казвам се Мей. – И след тези думи ми затвори.

– Мама му стара. – Погледнах намръщено телефона, после го прибрах в чантата си.

Мей. Когато бяхме само двете, винаги я наричах Шелби, както я наричаше татко. Точно както той винаги наричаше мен Нова. Но напоследък тя пак се беше заинатила за името си. Вече дори мама не ѝ казваше Шелби.

Подозирах, че мама го прави заради Кристиан – често поемаше грижите за него, а детето беше на две години, започваше да говори и явно не искаха да го объркват с имената. Или пък причината беше съвсем друга. Може би след ареста и осъдителната присъда на татко майка ми предпочиташе да го заличи напълно от живота си.

Зет ми Джак дори не знаеше, че съпругата му в действителност се казва Шелби. Той вярваше, че това е второто ѝ име, и случеше ли се да го използвам неволно пред него, винаги ме поглеждаше с високо вдигнати вежди.

Официално, сестра ми се казваше Мей Шелби Джонсън-Барнс. Но истинската ѝ име беше Шелби Талбът.

Моето беше Нова Талбът. На шофьорската ми книжка пишеше Джун Нова Джонсън, но това беше част от измислената фасада. От тайните, които пазехме и които ни пазеха.

Дори Джак не знаеше кои сме. Защото най-добрият начин да съсипеш една тайна, е като я споделиш с разни хора.

Ние не казвахме на никого. Татко ни беше научил на този урок отрано и аз бях имала трийсет и две години да усъвършенствам илюзията. Шелби, или Мей, нямаше ни-

що против лъжите. Тя искаше да бъде Мей, а аз мразех да бъда Джун, ненавиждах го.

С малко късмет, след като изпълних задачата си, щях отново да стана Нова. Да се отърся от лъжите и да бъда себе си пред очите на целия свят.

Обърнах се, облегнах хълбок на затопления от слънцето метал и погледнах към затвора. Комплексът беше изолиран, намираще се далече от населените места. Тъмноси-ни планински силуети се гънеха в далечината отвъд зелено-златния простор на пасища и ниви. Но планините бяха много далече и ако затворник успееше да избяга, не би имало къде да се скрие.

Зад високата ограда имаше цял комплекс от сгради, всичките боядисани в нюанси на сивото и бежовото, с тесни процепи в стените, които минаваха за прозорци. Татко го държаша в сградата, която беше най-близо до паркинга.

Държаша го затворен, в капан. Тук щеше да остане, докато е жив. Тук щеше да умре, не заобиколен от семейството си, а сам в килия.

Може би, ако дойдеше да го види, и Шелби щеше да усети същия гняв, който препускаше по моите вени. Макар че... едва ли. Тя казваше, че си бил получил заслуженото. Че собствените му решения го били довели дотук с три последователни доживотни присъди.

За това беше права.

Татко беше грешил многократно. Цял живот беше нарушавал закона и престъпленията му го бяха застигнали. Но щом той щеше да прекара остатъка от живота си в затвора, справедливо беше хората, пратили го там, хората, не по-малко виновни от него, също да се озоват в килия.

Тенекиените номади.

Баща ми беше висок и силен мъж и щеше да вехне зад бетонните стени на затвора. Повече никога нямаше да из-

ДЕВНИ ПЕРИ

лезе на свобода. Никога няма да подкара мотоциклета си под лятното слънце. Никога нямаше да прегърне отново майка ми.

Същото важеше и за брат ми.

Заради онези нещастници в Клифтън Фордж.

И щом татко не можеше да си отмъсти лично, значи аз щях да отмъстя вместо него. Той разчиташе на мен.

Оттласнах се от багажника, метнах чантата си и куфарчето на пътническата седалка и се настаних зад волана. Съблякох самото си в теснотията и топлината на напечената кожена седалка се пропи през светлото ми дантелено потниче и черния панталон.

Днес бях облякла любимия си костюм. Мама все ме подкачаше, че нося костюмите си като броня и беше права. Носех ги така, както татко беше носил елека си, преди да му го вземат.

Имах нужда от любимия си костюм, защото днес отивах на война.

Не бях очаквала, че толкова лесно татко ще ми даде съгласието си. Смятах, че ще трябва дълго да го убеждавам, преди да проумее, че шансът му за отмъщение не се крие в далечен роднина или млад член на клуба. И че ако иска отмъщение, само на мен може да разчита.

Но той ми даде благословията си. Вярваше в мен. И аз нямаше да го разочаровам.

Такър Талбът щеше да си отмъсти с моя помощ.

И отмъщението започваше сега.

Завъртях ключа за запалването и мъркацият звук на двигателя се пропи до мозъка на костите ми, погали кожата ми като докосването на любовник в тъмна нощ. Прокарах пръсти по волана и си дадох още минутка, преди да се гмурна в дълбокото.

Пътят до Мисула щеше да ми отнеме малко повече от

час. Но в другата посока магистралата щеше да ме отведе в Клифтън Фордж.

Не си отивах у дома.

Моят шевролет „Нова“ от 1969 г. захапа шосето, а затворът остана в огледалото ми за задно виждане. Татко ми беше подарил тази кола за двайсет и първия ми рожден ден и зад волана ѝ аз се чувствах най-добре в кожата си.

Колата беше шумна и бърза. Беше красива. Татко все казваше, че „Нова“-та била малка акула и адски готина. Точно заради нея ме кръстил Нова. Това беше втората му най-любима кола. Първата беше мустанг „Шелби“.

Шумът от гумите по асфалта успокои нервите ми, слънцето грееше, а небето над мен беше синьо и лазурно от край до край. Нивите и пасищата се точеха покрай пътя в неясни петна от златно и зелено.

Татко сега не можеше да се наслади на правите монтански шосета, но аз щях да го направя вместо него.

Смъкнах прозорците и свалих русата перука, която си бях сложила за посещението в затвора. Метнах я на съседната седалка при фалшивите очила за четене с черни рамки. Вятърът влизаше през прозорците и измъкваше кичури от уж стегнатото ми кокче. Свежият въздух изпълни дробовете ми, аз вдишах и го задържах дълго, докато си напомнях защо правя това.

За татко.

За Ти Джей.

Може и да не бях член на „Стрелците“, но това не означаваше, че клубът не е бил неразделна част от живота ми. Да, нито един от членовете му не подозираше за съществуването ми. Но това не означаваше, че аз не знам тайните им.

Не бях Стрелец.

Но бях воин.

ДЕВНИ ПЕРИ

Време беше да осъществя плана си.

При посещението ми днес татко ме попита за подробности, но аз ги запазах за себе си. Помещенията, където затворниците се срещаха с адвокатите си, по правило бяха защитени срещу подслушване, така гласеше законът, но онези от ФБР бяха впили здраво зъбите си в „Стрелците“, затова нямаше да се изненадам, ако намереха начин да заобиколят правилата чрез някоя удобна правна вратичка в законовите норми.

Освен това, не изгарях от желание да споделя с баща си, че смятам да си пробия път до сърцето на „Тенекиените номади“ с помощта на женските си прелести. Един непредвиден плюс на честите му отсъствия, докато аз растях, а той пропускаше основни събития в живота ми, беше отсъствието на онези неприятни разговори между баща и дъщеря, свързани със секса и гаджетата.

Не знаех как ще приеме идеята, че смятам да легна в едно легло с врага. Самата аз още хранех известни колебания, но иначе планът се въртеше в главата ми от месеци. Нямаше друг начин да се внедря в кръга им.

Цената беше тялото ми и аз бях готова да я платя.

Не усетих как стигнах до Клифтън Фордж. Гумите се въртяха и планът ми се въртеше заедно с тях, повтарях си всичко наум отново и отново, докато не прецених, че е солиден, като асфалта под колата ми. А и в плана ми нямаше нищо сложно – внедряваш се и откриваш каквото ти трябва.

Баща ми умееше да пази тайни, но дори той не беше успял да ги опази всичките. Едва ли и Тенекиените номади щяха да се справят по-добре със своите. Бяха престъпници все пак, или поне са били, преди да разпуснат клуба си.

Нужно бе да открия истината, и толкова.

Да, щях да лъжа на всяка крачка, ако исках да се получи. Но пък аз лъжех, откакто се помня. Самото ми съществуване беше тайна, но аз нито веднъж не се препънах, дори след смъртта на Ти Джей, а тогава бях тотално съсипана.

Посегнах към петте зарчета, които държах в пепелника на таблото, извадих едно и го стиснах в шепа. Ти Джей не се разделяше с тези зарчета. Преди години, когато още бяхме деца, татко ни научи на „генерал“, и Ти Джей моментално заяви, че това е неговата игра. След като той умря, татко ми донесе зарчетата, които сега държах в колата си. Същите пет, които Ти Джей винаги носеше в джоба си.

– Пожелай ми късмет, малкия.

Сноп слънчева светлина премина през предното стъкло и помилва лицето ми. Надявах се, че Ти Джей, откъдето и да ни гледа, знае колко много тъгуваме за него. Аз. Мама. Дори и Шелби, по своя си начин. Двамата се бяха скарали жестоко, когато той се присъедини към „Стрелците“, после Ти Джей умря, преди да се сдобрят.

В деня, когато научихме за смъртта на Ти Джей, аз плаках с часове, а Шелби ме държа в обятията си. Беше като... изтръпнала. Когато я попитах защо потиска сълзите си, тя отвърна, че ги е изплакала всичките, когато брат ни се е присъединил към клуба на татко.

Шелби обвиняваше Стрелците.

Аз обвинявах Тенекиените номади. Те бяха натиснали спусъка.

Наближих знак за ограничение на скоростта, намалих и сърцето ми препусна в гърдите при вида на голямата зелена табела.

„Добре дошли в Клифтън Фордж!“

Покрай главната улица се редяха магазини и офиси. Минах покрай кафене и закувалня. После покрай малък

ДЕВНИ ПЕРИ

киносалон и железария.

Клифтън Фордж беше общински център, достатъчно голям да поддържа немалък брой бизнеси, както и да осигурява всичко необходимо за фермерите, които обработваха земите около градчето. Имаше болница и няколко банки. И като в повечето монтански градчета, имаше колкото църкви, толкова и барове.

За разлика от Мисула обаче, и по-големите градове в щата, тук всички се познаваха. Съседите бяха приятели и всяко ново лице правеше впечатление. Не трябваше да забравям това, трябваше да внимавам къде прекарвам времето си.

Карах на кръгове, исках да се ориентирам добре. Открих гимназията и бакалията. Открих „Деъри Куин“ и „Бъргър Кинг“. Минах покрай полицейското управление на брега на река Мисури, после и покрай парк, където една жена хвърляше фризби на лабрадудъла си.

Клифтън Фордж се оказа изненадващо приятен. Дори имаше нещо като старовремски чар. Очаквала бях смотано провинциално градче и той наистина беше такъв, особено в сравнение с голям колежански град като Мисула. Но Клифтън Фордж навяваше спомени за Дивия запад, притежаваше онази здравословна атмосфера, която туристите толкова харесват.

Монтана е неустоима през лятото и през последните месеци Мисула се беше напълнила с туристи от други щати, но тук виждах регистрационни номера основно от нашия. Точно така планирах да обясня присъствието си тук. Дошла съм да прекарам остатъка от лятото в Клифтън Фордж, за да избягам от врявата и растящата популярност на Мисула.

Следобедът преваляше. Часовникът на таблото показваше четири и половина, иначе казано, времето ми за

проучване беше към края си. Трябваше да хвърля поглед и на сервиза, преди да затворят. Вкарах адреса си в навигацията и потеглих.

Право към сърцето на рокерския клуб „Тенекиените номади“.

Пулсът ми трещеше в главата, когато сервизът се появи пред мен. Спрях, преди да съм се приближила твърде много, и паркирах до тротоара. Колата ми беше ретро бижу, а сервизът в Клифтън Фордж се славеше с работата си по класически автомобили и нямаше начин моята „Нова“ да остане незабелязана.

Днес щях да заложа на предпазливостта, като да караш по тъмна уличка без фарове.

Довечера щях да включа на дълги.

Слязох от колата и сложих слънчевите очила на главата си сред непокорните тъмни кичури. Прибрах ключовете в джоба на панталона и тръгнах, марковите ми обувки с високи токчета потропваха шумно по бетона.

Сервизът заемаше голям парцел, дълъг и широк, ограден с висока телена ограда, която ми напомни за затвора. Покрай оградата бяха подредени няколко харлита, всяко с модификации по поръчка, точно като моторите на татко и Ти Джей. Не бях и очаквала друго.

В дъното на дългия паркинг имаше тъмна сграда до малка горичка. Прозорците бяха заковани с дъски. Дебела верига с тежък катинар обточваше вратата.

Клубната сграда на „Тенекиените номади“.

Там ли криеха тайните си? Скоро щях да разбера, предполагам.

Напечен от жежкото августовско слънце, металният хангар излъчваше горещина, която се издигаше към небето. Офисът се намираше най-близо до улицата, а над вратата му, вместо табелка, имаше нещо като голям сте-

ДЕВНИ ПЕРИ

нопис. Думите „Сервиз Клифтън Фордж“ бяха изписани със спрей върху стената в червени, черни, жълти и зелени цветове и с идеално оформени букви.

И четирите врати на хангара бяха вдигнати, до слуха ми стигнаха дрънчене на инструменти и силна музика.

Тъмнокос мъж се появи при една от стоянките в средата. Заобиколи багажника на една кола – камаро, ако не грешах. Облегна се на суровия сив метал, все още небоядисан, и кръстоса дългите си крака.

Даш Слейтър. Собственик на сервиза. Бивш президент на „Тенекиените номади“. Син на Дрейвън Слейтър, един от основателите на клуба.

Мъж с руса коса излезе от същото място, прекоси паркинга и спря пред мотоциклет с украса в оранжево и червено. Висок и атлетичен като Даш. Със същата наперена походка. Вдигна ръка да помаха, после яхна мотоциклетта си и изчезна в противоположната посока, разреже горещия въздух, почти без да ме погледне.

И защо да ме заглежда? Лео Уинтър вероятно бързаше да се прибере у дома при младата си съпруга и малкото си момиченце. Естествено, че няма да обърне внимание на жена, която върви бавно по тротоара, забила поглед в телефона си и скрила лице зад спуснатата тъмна коса.

Изчаках да изчезне зад един завой, после вдигнах глава и направих още няколко стъпки напред.

И тогава го видях, моята цел, да върви към Даш.

Емет Стоун.

Облечен беше със син дънков гащеризон, подгъвът на крачолите се беше набрал около тежките кубинки с дебела подметка. Горната част на гащеризона беше привързана на кръста му, отгоре носеше бяла тениска, изцапана с машинно масло. Шоколадовокестенявата му коса беше вързана на висока опашка, носеше къса, добре оформ-

мена брада.

Татуираните му бицепси опъваха ръкавите на тениската, памучната материя подчертаваше широката му гръд. Беше по-едър от очакваното. И по-висок. Снимките му в сайта на гаража не даваха вярна представа за телосложението му. На живо беше по-привлекателен.

„Добре.“ Едно красиво лице щеше да улесни задачата ми.

Защото Емет Стоун щеше да е ключът към падението на „Тенекиените номади“. О, щях да съсия и Даш, и Лео, но щях да започна с Емет.

Отключих телефона си и набрах номера на шефа си.

– Здравсти, Джун – вдигна Брендън след втория сигнал.

Започнах работа в кантората на Брендън, веднага след като завърших право. Специализирахме в дела за наследство, за недвижими имоти и в банковия сектор. Повечето ми клиенти бяха частни лица и местни бизнеси. Беше лесно и отегчително. Но аз работех на пълни обороти просто защото не обичах да бездействам, и макар че няхах нищо против, Брендън беше останал с впечатлението, че съм подложена на голям стрес и много скоро ще прегоря.

Впечатление, което аз се постарях да подхраня.

– Не очаквах да се обадиш днес – каза той. – Повечето хора не се обаждат на шефа си, като излязат в отпуска.

– Взимам си бележка – казах през смях. – Имаш ли минутка?

– За теб имам петнайсет.

– Мислех си за разговора ни миналата седмица и ако офертата още е на масата, с радост ще я приема. Много ми се иска да работя дистанционно за месец-два.

– Никакъв проблем.

Усмихнах се.

– Мисля, че си прав. Ще ми се отрази добре, ако се от-

ДЕВНИ ПЕРИ

деля за известно време от офиса и работя на спокойствие от къщи.

– Каквото ти е необходимо. Ти си ценен актив за кантората и искаме да си щастлива.

– Благодаря ти. – Е, нямаше да работя точно от къщи, но това бяха дребни подробности. – Искрено ти благодаря, Брендън. Ще звънна пак към края на седмицата.

– До скоро.

Прибрах телефона в джоба си и погледнах към сервиза. Емет и Даш още си говореха при колата.

Емет се усмихна. Усмивката му беше адски привлекателна. А на мен ми допадна, че може да се усмихва.

Допаднаше ми и друго. Че един ден аз ще съм жената, която ще изтрие шибаната усмивка от лицето му.

ДРУГИ КНИГИ ОТ ДЕВНИ ПЕРИ

Поредицата ЛАРК КОУВ

Неуверена

Незабележима

Наранени

Неразбрана

Поредицата ТЕНЕКИЕНИ НОМАДИ

Кралят на номадите

Мрачен рицар

Каменна принцеса

Благороден принц

Паднал шут